

[Landbrugsministeren.]

og bemærkede hele det perspektiv, han rullede op for os, navnlig med hensyn til en afskaffelse af prisbindingerne. Jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at det vil være mere udbytterigt at fortsætte de videregående drøftelser om disse problemer i det udvalg, som jeg antager vil blive nedsat.

Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen gentog nogle af de samme påstande, som han fremførte forleden dag. Jeg forsøgte da at imødegå dem. På baggrund af det, han har præsteret i dag, må jeg fastslå, at jeg ikke har haft så forfærdelig meget held med mig. Mine ord har ikke virket synderligt overbevisende på det ærede medlem, og jeg er ikke så stor en optimist, at jeg tror, jeg får meget mere ud af det i dag. Hvis der er oplysninger, som vi kan stille til rådighed for det ærede medlem under det udvalgsarbejde, som skal finde sted, er vi selvfølgelig villige til at gøre det.

Det ærede medlem ironiserede over det uhensigtsmæssige i denne lovgivning og gjorde sig navnlig lystig over, at regeringen selv fastslog, at det var en uhensigtsmæssig lovgivning. Jeg har da lært så meget ude i det virkelig praktiske liv, at man den ene gang efter den anden kommer i den situation, at man bliver stillet overfor en opgave, som man synes ligger anderledes, end man kunne ønske sig. Det fritager en ikke fra at gå i gang med opgavens løsning og prøve på under de givne forhold og i den givne situation at få det bedst mulige ud af det. Det er også det, som ligger til grund for vore bestræbelser på dette område. Vi tager det ikke så strengt, som det ærede medlem gør.

Det ærede medlem forsøgte også at blande tændstikker og rugbrød sammen. Jeg synes, det er karakteristisk for meget af den agitation, som det ærede medlem fører i marken, at han behøver at inddrage noget så uvæsentligt som tændstikker, når han taler om rugbrød.

Endvidere beskæftigede det ærede medlem sig fortsat med sit yndlingstema, altså opføringen af rugbrød. Jeg kan kun gentage, hvad jeg sagde forleden dag. Jeg beder det ærede medlem komme med nogle eksempler; så kunne vi måske tage fat på en undersøgelse og få opklaret, om der virkelig ligger noget bagved denne påstand.

Det ærede medlem tilføjede, at staten garanterede for visse omkostninger og indkøb i forbindelse med skotøjsordningen og hudeordningen. Jeg kender ikke til noget af den slags. Det ligger i faste rammer, og staten har ikke noget som helst at gøre med nogen garanti i så henseende.

Jeg har lige en enkelt bemærkning til det ærede medlem fru Petra Petersen, der sagde, at regeringen lagde for med hensyn til pristigningerne, og det ærede medlem fandt deri baggrunden for, at vi ikke ville forlænge den hidtil gældende prisbindingspolitik. Dette er ganske at stille forholdene på hovedet. Baggrunden for det hele er netop, at vi gennem den prisbindingspolitik, vi tilrettede i fjor, prøvede på at lægge loft over det hele, hidføre en standsning; men den standsning i prisudviklingen, som var forudsætningen, blev ikke fulgt op. Når ens bestræbelser ikke bliver fulgt op, er det ligetil, at så kan man ikke fortsætte sin politik, så må man opgive den.

Hvad angår de øvrige overdrivelser, det ærede medlem begav sig ud på, skal jeg ikke nærmere kommentere dem. Det er tilstrækkeligt oplyst, at der er ingen steder, hvor den arbejdende befolkning får en så rigelig ernæring af første klasses fødevarer, som tilfældet er herhjemme i Danmark. Hvorfor så betjene sig af den slags overdrivelser?

Jeg synes altså ikke, at der er nogen grund til, da vi skal have udvalgsarbejde, at gå dybere ind på de forskellige problemer. Jeg håber, at vi i udvalget kan få et godt samarbejde.

Carl Petersen: Jeg tror, den højtærede minister har ret i, at vi ikke når så forfærdelige meget længere ved at stå og tale om det, vi allerede har trukket limerne op for, men jeg har alligevel et par bemærkninger at gøre.

Den højtærede landbrugsminister udtalte, at han forsåvidt var enig med mig i, at det ønskelige i denne situation var at holde priserne i ro, men den højtærede minister havde ikke rigtig kunnet få fat i konsekvensen af det, jeg sagde. Jeg synes ikke, det kan være svært. Vi ved jo, at lønningerne til arbejdere i det frie erhverv, til tjenestemændene og en hel række af de sociale ydelser bliver pristalsbestemt. Hver gang priserne på varerne stiger, sættes den automatiske regulering i gang af sig selv, og så har vi hele den udvikling, der roterer opefter og opefter. Det, der formentlig er uenighed om mellem den højtærede minister og mig, er, hvor man skal begynde. Ministeren er nok af den opfattelse, at man kunne holde priserne i ro ved at sige, at arbejdere og tjenestemænd skulle give afkald på den automatiske lønregulering — det var jo regeringens opfattelse i fjor — og så standse ad den vej. Jeg må i denne forbindelse gøre opmærksom på, at der var en gang et lønstop her i landet, og det viste sig, at det kunne ikke holde, fordi priserne steg,